

El quiosc del Mig

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÀ€

L'estiu es va acabant, encara que en aquest procés de canvi climàtic aneu a saber com anirà la cosa. M'imagino que ha de ser difícil per als docents explicar, avui dia, les diferències de les quatre estacions, fa unes dècades força ben definides i, en aquests temps, amb unes barreres ben poc definides. "In illo tempore", a Manresa, el bon temps venia definit per la instal·lació de les cadires al Passeig i per una més alta concurrència als quioscs establerts al tram inicial (si comencem per Sant Domènec, llavors "Sant Dumingu"). Un altre dia parlarem del Passeig, però el que avui m'agradaria compartir són comentaris sobre el quiosc del Mig, portat fins fa uns anys, amb dedicació i professionalitat, per la mateixa família. Deixarem el quiosc del traspassat Quimet i el de Dalt, per altres dies.

Quan Manresa era -sí, dic era- un centre d'atracció comercial, els dilluns durant tot el dia, es feia el mercat dels pagesos just a l'espai del quiosc del Mig; un bon espectacle per a ulls observadors. Sota les jaquetes o americanes s'insinuaven els bonys dels diners, les transaccions es feien de paraula i els tractes es tancaven donant-se les mans. Un signe de confiança i del valor de la paraula, la donada i les intercanviades. Els papers escrits es feien servir als bancs i notaries. Per altra banda, a mesura que la calor anava entrant, les taules de l'establiment s'anaven omplint de clients i la clientela variava segons l'hora del dia: predomini de cafè al matí, els vermuts al migdia, més cafès -copa i puro- de primera hora de la tarda i begudes refrescants al capvespre.

L'article no dona marge per estendre's gaire malgrat que un sociòleg si hauria fregat les mans de la gran divisió territorial, divisió per zones d'aquest espai urbà. Cal recordar que el Casino, durant molts anys de postguerra, era dels Senyors. Alguns d'ells, pocs, participaven en les tertúlies del quiosc i en canvi, gairebé ningú de les tertúlies s'atrevia a entrar al Casino. Les diferències socials i les normes no escrites de relació queden ben dibuixades al film "Plácido", genial Berlanga!, encara que pel meu gust es queda curt.

Cap a finals dels anys 60, es va produir una obertura entre la clientela del quiosc del Mig i el Casino. Com sempre, a través de l'esport, hi havia dificultats per anar a la cafeteria del Casino però si que es podia anar, pel pati del darrere, a jugar a billar o al "chapeau". Com uns anys més tard en Nixon va fer amb la Xina, la diplomàcia del tenis taula, però en aquest cas sense el "glamour" manresà. Els territoris, mitjançant els seus ocupadors, marquen diferències i el quiosc del Mig va ser un lloc facilitador d'intercanvi ciutadà, d'aproximació i de relació. Encara dona per a més. Un altre dia...